

DANSKE FOLKE-SANGE OG MELODIER.

N° 1.*Andantino.*

Kæmperne paa Dovrefjeld.

Solo.

1. Paa Dov - re - fjeld i Nor - - rig laae de Kæm - per u - den Sor -
2. Der var saa man - gen Kæm - pe hold, Dronning In - geborgs Brø - dre al - le

Tutti.

rig. Men hvo skal fö - re vo - re Ru - ner, naar vi det ik - ke selv maae?
tolv. Men hvo skal fö - re vo - re Ru - ner, naar vi det ik - ke selv maae?

3. Den Første kunde vende
Veiret med sin Haand;
Den Anden kunde stille
det rindende Vand.

4. Den Tredie foer under
Vandet som en Fisk;
Den Fjerde fattes aldrig
Mad paa Disk.

5. Den Femte kunde Guld-
harpen slaae,
At Alle dandsed', der
hürte derpaa.

6. Den Sjette blæste i for-
gyldte Lur,
Saa Alle de, det hörte,
maatte grue derfor.

col. 8va

7. Den Syvende kunde under Jorden gaae;
Den Ottende kunde dandse paa Bølgen blaa.
8. Den Niende bandt alle Dyr i Skov;
Den Tiende aldrig Sönnen sov.

9. Den Ell'vte bandt Lindormen, i Græsset laa,
Ja alt Det, han vilde ha'e, Det kunde han faae.
10. Den Tolvte var saa viis en Mand,
Han vidste hvad der skete i fremmede Land.

11. Det siger jeg for Vist og Sandt:
Deres Lige findes ikke i Norrigs Land.
12. Jeg vil Eder sige med eet Ord:
Deres Lige findes ikke paa dennec Jord.

Con moto.**Turneringen.**

Solo.

1. De va - re syv og syv - sinds - ty - ve, der de drog ud fra

sempre f

Hald, og der de kom-me til Brat - tings - borg, der slo - ge de de - res

2. Kong Nilaus stander paa høien Tind,
Og seer han ud saa vide:
"Hvi have de Kæmper deres Liv saa fal,
At dem lyster her at stride?"

3. Hör du Sivard Snarensvend!
Du haver vanket saa vide,
Du skal friste¹⁾ disse Kæmpers Vaaben
Og til dem under Tjalden ride."

4. Det var Sivard Snarensvend,
Han ind under Tjalden treen:
"I ere min Herre velkommen,
I Dannerkongens Mænd!

5. I lade det Eder ikke fortykke²⁾,
I tage det ikke for Spe;
Dysten saa ville vi sammen prøve,
Eders Vaaben I lade mig see."

6. Der stander i det første Skjold
En Löve vel saa stærk

7. Der skinner i det andet Skjold
En Hammer og en Tange;
Dem fører Vidrik Verlandssön —
Han slaer og griber Ingen til Fange.

8. Der skinner i det tredie Skjold
En Örn, og han er rød;
Den fører han Olger Danske,
Han hugger de Kæmper tildöde.

9. Der stander i det fjerde Skjold
En Fedel og en Bue;
Dem fører han Folker Spillemand,
Han vilde drikke og ikke sove.

10. Slig Kæmper og Mærker vare her,
Hvo kan dem alle fortælle? —
Det var Sivard Snarensvend,
Han kunde ikke længer dvæle.

11. Er her nogen af Dannerkongens Mænd,
Som Dysten lyster at ride,
Han töve da ikke for længe,
Han möde mig paa den Hede.

12. De Kæmper kasted Tærning paa Tavel-
bord,

Den Tærning randt saa vide;
Og det faldt ungen Hr. Humble til,
Han skulde med Sivard stride.

13. Hr. Humble slog det Tavelbord sammen,
Han lysted ikke længer at lege;
Det vil jeg forsanden sige,
Hans Kinder bleve saa blege.

14. "Hör du, Vidrik Verlandssön!
Du est saa fri en Mand,
Du laane mig Skimming, din Hest,
i Dag,

Jeg sætter dig derfor Pant.

¹⁾ friste : prøve, undersøge — ²⁾ fortykke : fortryde.

Tutti.

Tjald 1). Det don - ner un - der Ros, de dan - ske Hof - mænd der de ud - ri - de.
 Det don - ner un - der Ros, de dan - ske Hof - mænd der de ud - ri - de.

<p>15. Otte Borge i Birtings Land
Dem sætter jeg dig tilfæste,
Dertil min Søster, den Lillievand,
Mig tykkes hun er den bedste.”</p> <p>16. “Sivard er en stærblind Svend,
Seer ikke sit Glavind tilende;
Fanger Skimming nogen Skade i Dag,
Du høder det ei med dine Frænder.”</p> <p>17. Humble satte sig paa Skimmings Bag,
Saa gladelig monne han ride;
Skimming tyktes det underligt være,
At hannem stod Spore i Side.</p> <p>18. Det første Rid, de sammen red,
De Hellede²⁾ var baade saa stærke;
Sønder gik Humbles Sadelring,
Hans Skjold saa langt i Marke.</p> <p>19. Mig tykkes, du est en faur unger
Svend,
Din Hest kan du vel ride;
Stat du af og gjorde din Hest,
Et Stød vil jeg dig bide³⁾.</p> <p>20. Det andet Rid, de sammen red,
De vare to Kæmper baade;
Da brast begge deres Sadler i to,
Og Humble for Sadelbue.</p> | <p>21. “Nu haver jeg dig fra Hesten skudt,
Nu har jeg vundet din Hest;
Siig mig, gode, ung Humble,
Hveden du kommen est?”</p> <p>22. “Dronning Eline er min Moder,
En Dronning gjæv og fiin;
Konning Abelon Haardestaal
Saa kaldes Fader min.”</p> <p>23. “Er Dronning Eline din Moder bold,
Hun er min fuld gode Ven;
Saa tage du nu Skimming igjen,
Du est min Söstersön.</p> <p>24. Tag nu begge Skjolderemme,
Du binde mig til denne Eeg,
Og rid saa til Kong Diderik,
Du sige, du vandst den Leeg.”</p> <p>25. Indkom Humble i Stövle og
Spore,
Han kasted sit Sværd paa Bord:
“Sivard staaer i Skoven bunden,
Han taler ikke et Ord.”</p> <p>26. “Hör du, unge Hr. Humble,
Og du farer alt med Tant;
Det var alt med Villie gjort,
Om du Sivard bandt.”</p> | <p>27. Vidrik taler til sin Dreng:
“Læg Sadel paa Ganger graa!
Jeg vil mig i Marken udride
Og see, hvor Sivard maa⁴⁾.”</p> <p>28. Fremad lakked Vidrik Verlandssön,
Skimming monne under ham skride;
Sivard rykker op Egen med Rod,
Han turde hannem ikke bide.</p> <p>29. Dronningen staaer i höien Loft,
Og seer hun ud saa vide:
“Hisset kommer Sivard Snarensvend
Med Egen ved sin Side.”</p> <p>30. Kongen stander ved Borgeled,
Udi sin Brynnie saa ny:
“Hisset kommer Sivard Snarensvend,
Han förer os Sommer i By.”</p> <p>31. Der gaaer Dands paa Brattingsborg,
Der dandse de stærke Helte;
Der dandser Sivard, den stærblinde
Svend,
Med Egen under sit Belte.
Det donner under Ros, de danske
Hofmænd der de udride.</p> |
|--|---|---|

1) Tjald 1: Telt — 2) Hellede 1: Helte — 3) bide 1: bide — 4) maa 1: lider, befinder sig.

N° 3.

Edmund og Benedikt.

Andante sostenuto.

Solo.

1. Der boer en Jarl i En - gel-land, og han er sig saa riig, han ha - ver og de

p e legato

Tutti.

Søn - ner to, de e - re hin - an - den saa lig'. Jeg sad - ler min Hest og ri - der i Dag til Ho - ve.

Jeg sad - ler min Hest og ri - der i Dag til Ho - ve.

cresc *p*

2. Rigen Jarl udi Engelland
Han haver de Sønner to,
Edmund og dertil Benedikt,
Nævned saa ere de baade.

3. Benedikt er i sin Faders Gaard
Saa faur er han og fin,
De vilde ham sende til Jörsal hen
Alt over den salte Rin.

4. "Hög! du est kjær Frænde min,
Skjön est du som en Lillie,
Du skal fare over kolden Rin,
Vor kjæreste Søn til Villie."

5. De hissede op de Silkesegl,
De ud fra Landet ginge;
De kaldte paa Jesu Mariae Søn,
Saa blid en Bör de finge.
6. Kasted de deres Anker
Alt paa den hvide Sand.
Det var Benedikt, Jarlens Søn,
Han treen der först paa Land.
7. Ganger han saa for Kongen ind —
Han kunde saa smukke Sæder; —
Han hilsede Alle som han burde,
Og saa satte han sig neder.
8. Talte det Magnus Konge
Alt under Skarlagenskind:
“Give det Gud i Himmerig,
Benedikt var Sönnen min!”
9. Han var ei udi Kongens Gaard
Uden i Maaneder to,
Lagde han sig med Kongens Datter
I saa stor en Elskov.
10. Mund haver hun som Rosen rød
Og Öien som Falken graa;
Hver det Ord, hun taler,
Falder alt som Runemaal.
11. Det første Kong Magnus mærkede,
Benedikt hans Datter vel and¹⁾,
Han lod bygge saa fast et Huus
Alt paa det samme Land.
12. “Hvilken Mand som i Buret gaaer
Udad den lönlige Sti,
Ingen i det gandske Rige
Skal borge for hans Liv.”
13. Benedikt han rider i Skoven ud
Og beder²⁾ den vilde Raa;
Om Natten han sover i Jomfruens Buur;
Hans Liv det gjælder paa.
14. De tog Benedikt, den Jarlesön,
Og sloge de hannem i Baand;
De sparte ei Liner og Lænker
Om hans hvide Haand.
Jeg sadler min Hest og rider i Dag
til Hove.
15. De höde for hannem Alle,
Som var baade ude og inde;
Men der var Ingen i Kongens Gaard,
Der denne Bön kunde vinde.
16. Meldte dertil Benedikt,
Han strög det Guld af Hænde:
“Hög! du, hug mit Hoved af;
Du est min næste Frænde.
17. Du bede min Broder hævne min Död
Og bære slet ingen Sorg,
Og ei mere leve i Kongens Gaard,
Men söge en anden Borg.”
18. Saa færdig lagde Benedikt
Sig over den Tingestok;
Saa hugges hannem Hov³⁾ det fra,
Der kom ikke Blod paa hans Lok.
19. Den Jomfru ganger paa Kirkegulv
Med Sorg og megen Qvide:
“Herre Gud unde mig den Glæde,
Jeg maatte döe herinde!”
20. Hun vrider sine hvide Hænder
Udaf stor Hjertens Nöd;
Det vil jeg forsanden sige,
Hun faldt til Jorden död.
21. Det da var Hög Hermandssön,
Kom hjem til Engelland.
Edmund sidder over bredden Bord,
Drikker Mjöd med sine Mænd.
22. “Velkommen du, Hög Hermandssön
Lyster dig Mjöd eller Viin?
Hvor lider dem i Kongens Gaard,
Og Benedikt, Broder min?”
23. Benedikt lokked Kongens Datter;
Det duer ei længer at dölgje;
Derfor blev han slagen ihjel;
Det skete mod min Villie.
24. Da meldte ungen Edmund,
Han blev baade bleg og rød:
“Det vil jeg forsanden sige,
Jeg skal hævne min Broders Död.”
Jeg sadler min Hest og rider i Dag
til Hove.
25. Blæste han i sin forgyldte Ljud⁴⁾
Baade til Ting og Stavne;
Naar han kaldte Een, kom der To,
Hans Broders Död at hævne.
26. De vunde op deres Silkesegl,
Og Bölgen legte ved Raa;
De strög ikke Segl paa Bunken ned,
Förend de Skjærene saae.
27. Indkom Kongens liden Smaadrenge,
Han sagde Tidender fra:
“Jeg seer saa mangen Riddersmand
Og mangen Brynnie blaa.”
28. Vred blev Magnus Konge
Alt med saa stor en Hast;
Tre Hundred⁵⁾ i Jern han klædte,
I Harnisk han klædte sig fast.
29. De sloges tilsammen den første Dag,
Den anden Dag ad Qvælde;
Saa fast da hug han, Edmund,
Alt med saa stor en Vælde.
30. Det da var Kong Magnus,
Han var saa sorigfuld:
“Jeg byder i Dag Eder for mit Liv
Gods og det röde Guld!”
31. Svarede Hög Hermandssön,
Han var ond til Rön:⁴⁾
“Mindes Eder, Magnus Konge,
I vilde ei vide os Bön!
32. Meldte det Edmund Erlandssön,
Med röde Guld paa Hænde:
“I lade den Herre aflive,
Han skal ei leve længer!”
33. Det var Edmund Erlandssön,
Han hævned sin Broders Död;
Han satte Ild paa Kongens Gaard
Og brændte hannem i Glöd.
34. Det var ungen Edmund,
Han segled⁶⁾ til Engelland,
Han levede udi mange Aar
Alt baade med Sorg og Vaande.
Jeg sadler min Hest og rider i Dag
til Hove.

¹⁾ and o: undte — ²⁾ beder o: jager — ³⁾ Ljud o: Lur — ⁴⁾ Rön o: Pröve — Han var ond til Rön o: Han var ikke god at komme i Kast med.

№ 4. Sommerdagen.

Andantino.

Solo.

1. Jeg gik mig ud en Sommer-dag at hø - re Fug-le-sang, som Hjertet mon - ne rö - re,

Tutti.

i de dy-be Da - le, blandt de Nat-ter - ga - le, blandt de an - dre Fug-le-smaa, som ta le.

2. Den allermindste Fugl af dem, der vare,
Sang fra Træet ned i Toner klare:
3. "Mens Ungersvenden, sang den, grunder ene,
Længes En imellem Löv og Grene.
4. Hen under Løvet gaee de lune Vinde,
Der du skal din Hjertenskjære finde."
5. Hav Tak, du lille Fugl, for du har sjunget!
Ellers var mit Bryst af Længsel sprunget.
6. Hav Tak, du lille Fugl, der sang med Ære,
Stillede min Længsel og Begjære.

7. Af større Vee kan Verden ikke trænges,
End at skilles, naar man saare længes.
8. En større Fryd kan Verden ikke bære,
End at samles med sin Hjertenskjære.
9. — Da nu min Hjertenskjæreste var funden,
Sang og blomstrede det rundt i Lunden,
Baade dybe Dale
Og de Nattergale,
Og de andre Fugle smaa, som tale.

Efter et gammelt Motiv af *Henr. Hertz.*

N° 5.*Con moto.*

Hr. Ole.

The musical score is written in 2/4 time and consists of two systems. The first system includes a vocal line and a piano accompaniment. The piano part features a bass line with a key signature change from one sharp (F#) to two sharps (F# and C#) in the second measure. The second system continues the vocal line and piano accompaniment, ending with a double bar line.

1. — Kon-gen spurg-te Dat-ter sin—Ma-tro-ri, Ma-tro-ri—hvor gam-mel er æld-ste
Søn-nen din? Tur-re-lur-re gjek gjek gjek, Tur-re-lur-re gjek gjek gjek, Tur-re-lur-re gjek.

2. Saa gammel er ældste Sønnet min,
Han rider til Tinge for Fader sin.
3. Kongen spurgte Datter sin:
Hvor gammel er ældste Datter din?
4. Saa gammel er ældste Datter min,
Hun væver Guldvæven for Moder sin.
5. Kongen spurgte Datter sin:
Hvor gammel er yngste Barnet dit?
6. Saa gammel er yngste Barnet mit,
Det spiller i Vuggen for Moder sin.
7. Kongen spurgte Datter sin:
Hvem er Eiermanden din?
8. Hr. Ole han er min Eiermand;
Og, kjære Fader, I give mig ham.
9. Og Kongen smilte under Skarlagenskind:
I beder Hr. Ole gaee for mig ind.

10. För halvt han havde talt det Ord,
För var Hr. Ole ind for Bord.
11. Kongen taler til Svende tolv:
I tage Hr. Ole og lægger i Baand.
12. Det gjør ei dine Svende tolv,
At de skulde lægge Hr. Ole i Baand.
13. Hr. Ole han drager ud sin Kniv:
Var du ei Konge, det gjaldt dit Liv.
14. Hr. Ole! Hr. Ole! stik ind din Kniv,
Jeg giver dig min Datter, den Venneviv.
15. Hr. Ole! Hr. Ole! stik ind dit Sværd,
Jeg giver dig min Datter, du er hende værd.
16. Det fik Hr. Ole, for han var ei ræd,
— Matrori, Matrori —
Derfor kom han i kongelig Æt.
Turrelurre gjek gjek gjek.

№ 6.

Con moto.*Strophe.*

Min Fa - der vil mig gif - te i Aar, og in - gen Hu - e har jeg paa; min Fa - der kjør til

Kjö - ge By, han kjö - ber mig en Hu - e af ny med Dir - le Vir - le Vif - te - ri.

Antistrophe.

Og fik du ik - ke Hu - en af ny? Jo, jo, gjor - de jeg saa, hm, hm, gjor - de jeg saa. Tral - la.

N° 7 a).

Havfruens Spaadom.

Andantino.

1. Dan - konning han la - der en Hav - fru gribe, — Den Hav - fru dand-ser paa Til - lie — Og

den la - der han i Taar - net kni-be, For hun ik - ke frem-med' hans Vil - lie.

2.
Dronningen hedder*) paa Svende to:
— Den Havfru dandser paa Tillie —
“I bede den Havfru for mig indgaae,
For hun skal fremme min Villie.”

3.
Indkom Havfruen og stedes for Bord:
“Hvad ville I, Dronning? hvi sende I mig Ord?
Jeg kan ikke fremme Eders Villie!”

4.
Dronningen klapper paa Hyndet blaa:
— Den Havfru dandser paa Tillie —
“Du sidde, Havfru, og hvile herpaa;
Thi du skal fremme min Villie.”

5.
““Ville I saa forraade mit unge Liv?
Her ligger under den hvasse Kniv! —
Hure skulde jeg fremme Eders Villie?””

*) hedder o: kalder.

Havfruens Spaadom.

Andantino.

1. Dan - kon - ning han la - der en Hav - fru gri - be, — Den Hav - fru dand - ser paa Til - lie — Og

den la - der han i Taar - net kni - be, For hun ik - ke frem - med' hans Vil - lie.

6.

“Vedst du det, saa vedst du mere,
Du sig mig af min Skjæbne flere;
Saa kan du fremme min Villie.”

7.

“Veed jeg din Skjæbne og siger dig den,
Du lader mig vist paa Ilden brænde;
Thi fremmer jeg nødig din Villie.

8.

Du føder Sønner saa holde tre,
Dit unge Liv forspilde de.
Saa fremmer jeg nu din Villie.”

9.

“Skal det mig for dennem ikke bedre gaae,
Siig mig, hvad Skjæbne skulle de faae;
Saa kan du fremme min Villie.”

10.

“Den Ene skal Konning i Danmark være,
Den Anden skal Kronen af røde Guld bære.
Saa kan jeg fremme din Villie.

11.

Den Tredie skal være saa viis en Mand;
Dit unge Liv lader du for ham.
Nu haver jeg fremmet din Villie.”

12.

Dronningen svøber sit Hoved udi Skind,
Hun gik i Loftet for Kongen ind;
Thi hun havde fremmet hendes Villie.

13.

“Hör I, allerkjæreste Herre min,
I give mig denne Havfru fiin,
For hun haver fremmet min Villie.”

N° 7 c).

Havfruens Spaadom.

*Con moto.**(Fra Færøerne.)*

The musical score is written in G minor (one flat) and common time (C). It consists of a vocal line and a piano accompaniment. The piano part is written on grand staff notation (treble and bass clefs). The tempo is marked 'Con moto'. The lyrics are in Danish and are placed below the vocal line.

1. Dan - kon - ning han la - der en Hav - fru gri - be, — Den Hav - fru dand - ser paa

Til - lie — Og den la'er han i Taar - net knibe, For hun ei fremmed' hans · Vil - lie.

14.

“Jeg giver ikke den Havfru Liv,
Thi hun forraadte mine Snækker syv;
Da fremmed' hun ikke min Villie.”

15.

Dronningen sortnede som en Jord,
Hun daaned' som død for Kongens Bord,
For hun havde fremmet hendes Villie.

16.

“Min Kjære, I tage det ikke saa nær!
Følg hende til Strande med alle dine Møer,
For hun haver fremmet din Villie.”

17.

Hun klædte den Havfru i Skarlagen rød,
Skjøndt hun havde spaaet hendes egen Død.
Saa fremmede hun hendes Villie.

18.

Dronningen taler til alle sine Møer:
“I følge den Havfrue ud til Sø,
Thi hun haver fremmet min Villie.”

19.

Den Havfru sættes paa Bølgen hiin blaa,
Dronningen græd og Ingen der loe.
Saa havde hun fremmet hendes Villie.

20.

“I tør ikke græde, græd ikke for mig,
Himmerigs Dør staaer aaben for dig.
Nu haver jeg fremmet din Villie.”

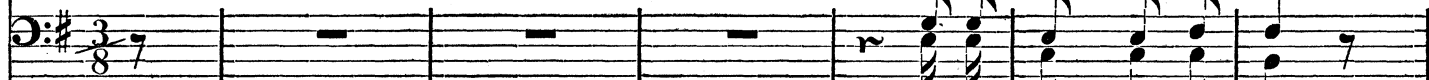
21.

I Himmerig skal du bygge og boe;
Der fanger du først baade Hvil og Ro.
Nu haver jeg fremmet din Villie.”

Liden Kirstens Dands.

*Con moto.**Solo.**Tutti.**Solo.*

1. "Li-den Kir-sten, li-den Kir-sten! trød i Dand-sen med mig, — For jeg ven - der mig om — En

For jeg ven - der mig om —

Sil - ke - særk saa gi - ver jeg dig." For jeg tænkte, der var In - gen skul-de kjen - de mig.

For jeg tænkte, der var In - gen skul-de kjen - de mig.

2.
 “En Silkesærk jeg selv vel formaaer,
 Men ei træder jeg i Dandsen for Kongens Søn i Aar.”

3.
 “Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dandsen for mig,
 Et Par sølvspændte Skoe saa giver jeg dig.”

4.
 “Et Par sølvspændte Skoe jeg selv vel formaaer,
 Men ei træder jeg i Dandsen for Kongens Søn i Aar.”

5.
 “Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dandsen for mig,
 Min Ære og Tro saa giver jeg dig.”

6.
 Liden Kirsten hun traad udi Dandsen saa let,
 Ja femten skjønne Riddere dandsede hun træt.

7.
 Liden Kirsten hun træder i Dandsen saa haard,
 At Blodet over hendes sølvspændte Skoe staaer.

8.
 De slog over hende det Skarlagenskind,
 Saa fulgte de hende i Steenstuen ind.

9.
 De bredede ud den Kappe saa blaa,
 Der fødte liden Kirsten to Sønner saa smaa.

10.
 Og der ganger Bud for Dankonning at staae:
 “Nu ligger liden Kirsten med Sønner to smaa.”

11.
 Dankonning han ganger for Sengen at staae:
 “Og hvem er Fader til Sønnerne smaa?”

12.
 “Ja, hjælp' mig Gud Fader af al min Nød!
 Jeg veed hverken han er levend' eller død.

13.
 Min Fader han var saa ufrist*) en Mand,
 Han bygte mit Bure langt nede ved Strand.

14.
 Han bygte mit Bure langt nede ved Strand,
 Hvor alle de Baadsmænd de lagdes til Land.

15.
 De vare vel otte, mit Bure brød;
 Den Ene af dem min Ære nød.”

16.
 “Og hör, liden Kirsten! du sørge ei saa;
 Jeg er selv Fader til Sønnerne smaa.”

17.
 Han tog liden Kirsten udi sin Favn,
 Gav hende Guldkrone og Dronningnavn.

Nº 9.

Andantino.

[Ridder Owen han red sig alt op under Ö.]

*) ufrist o: uerfaren.

Allegro moderato. Kong Frederik d. anden i Ditmarsken.

Solo.

1. Kong Fredrik han sid-der paa Kol - ding - huus, Med Rid - de - re og Svende han drik-ker godt

Tutti.

Ruus. De dit - mers-ke Her - rer ha - ve de - res Liv for - lo - ret.

De dit - mer-ske Her - rer ha - ve de - res Liv for - lo - ret.

2. Kong Frederik lader sig Klæder skjære;
Han vilde synes en Kjøbmand at være.
3. Kong Fredrik la'er skjære sig en Kappe graa;
Han solgte de Öxen, baade store og smaa.
4. Kong Fredrik han rider til Ditmarsken ind
Med frisken Mod og Rosens Kind.
5. Og der var han i Dage ni,
Baade Stæder og Byer besaae han i de.

6. Brat kom der Bud fra Borg'mester og Raad:
"I vogter Eder for den rige Kjøbmand!
7. Det er ikke anden Hestekjøbmand;
Det er Kong Fredrik af Dannemarks Land."
8. "Er det Kong Fredrik af Dannemarks,
Da ville vi hannem forraade i Nat."
9. Men sildig om Aft'nen, der Duggen faldt paa,
Ta'er Pigelil over sig Kaaben blaa.

10. Ind for Kong Fredrik saa monne hun gaee:
"Eders Anslag I give vel Agt oppaa.
11. Og er I Kong Fredrik af Danmark,
Tag Eder vel vare i denne her Nat."
12. "Det har ingen Fare i denne her Nat;
Du skal mig følge til Dannemark brat."
13. Kong Fredrik han sprang til Gangeren rød;
Han red langt snarer end Fuglen flöi.
14. "Hör, du Færgemand! kom hid snart;
Du före mig over med en Fart!"
15. "Ikke jeg tör, og ikke jeg maa,
För jeg faaer Bud fra Borgmester og Raad."
16. "Jeg giver dig det Guld saa röd,
För du skal sætte mig over den Sö."
17. Den Færgemand fik saa svagt et Mod,
Torde ikke före over den Konge saa god.
18. Kong Fredrik han tvang den Færgemand hart:
"Du före mig nu over alt med en Fart!"
19. Den Færgemand holdt sig saare stiv;
Han frygted' det vilde koste hans Liv.
20. Kong Frederik gav ham de Dalere ti,
Saa foer han over baade frisk og fri.
21. Kong Fredrik han triner af Færgen paa Strand:
"Jeg önsker dig Lykke, du ditmerske Land!"
22. De Ditmersker frygted' saa saare brat;
Kong Frederik vifted' ad dem med Hat.
23. "Jeg siger de ditmerske Herrer Godnat;
Jeg agter at komme til dennem saa brat."
24. "Og förend du skulde ha'e Ditmersken inde,
Du kunde vel lære en Ko at spinde."
25. "Eders trodsige Sind, foruden Skjemt,
Skal Eder ikke vorde forglemt."
26. Saa voved' Kong Frederik sit fyrstlige Liv,
Og holdt sig mandelig og dertil stiv.
27. Vandt sig saa det mägtige ditmerske Land,
Hvilket Gud Herren gav hannem i Haand.
28. Kong Frederik var den Pige saa god,
Han gav hende baade Huus og Jord.*)

N° 11.

Andantino.

[Der boede en Frue alt under en Ö.]

t) eller:

*) "Denne Pige," hedder det hos P. Syv i hans 1695 udgivne Visesamling, "siges at have följt Kongen til Danmark, og der af hannem med Bändergods rundeligen være begavet, hvilket hendes Börn efter hende skal have nydt, til de Sidste paa Sværdsiden bortdöde udi Roeskilde for nogle Aar siden."

№ 12. Ramund.

Allegretto.

1. Ramund var sig en be - dre Mand, Om han hav - de be - dre Klæ - der. Dronnin - gen gav han - nem

Klæ - der paastand Af Blaargarn, Bast og Læ - der. "Saadant vil jeg ik - ke ha'e", sag - de Ramund; "Saadant

staaer mig ik - ke bra'," sag - de Ra - mund den Un - ge.

2.
Ramund gik sig ved saltan Söstrand,
Der saae han syv Jætter stande.
"Tager jeg Ramund paa min mindste Haand
Og kaster hannem langt fra Lande."
"Det gjør ikke ene du", sagde Ramund,
"Komme maae I alle syv", sagde Ramund den Unge.

3.
Ramund tog til sit dyre Sværd,
Det han kaldte Dymlingen röde;
Han hug de syv Jætter med en Færd,
At Blodet randt dennem tildöde.
"Der ligge I alle syv", sagde Ramund,
"Alt staaer jeg her endnu", sagde Ramund den Unge.

4.
 Ramund ladede Skibene syv
 Med Guld og med ædele Stene,
 Og seiled' saa over den salte Sø
 Hen ind paa Keiserens Lande.
 "Nu er vi komne her", sagde Ramund,
 "Nu har vi bedre lært", sagde Ramund
 den Unge.

5.
 Ramund han gik sig i Borggaarden ind,
 Der legte de Bold og Guldtaerning.
 Alle forskrækkedes for Ramunds Skind
 Og for hans grumme Gebærder.
 "Vakker Leg er det", sagde Ramund,
 "Faaer jeg lege med?" sagde Ramund
 den Unge.

6.
 Keiseren ud af Vinduet saae
 Med Angest og sorrigfuld Mine:
 "Hvo er den Mand i Gaarden mon staae
 Og der saa hæsselig grine?"
 "Det er mig; jeg har Lyst"—sagde R.
 "At vove med dig en Dyst"—sagde
 Ramund den Unge.

7.
 Ramund slog paa sit gode Sværd,
 At Jorden hun gunged' og rysted';
 Fuglene daaned' og faldt ned til Mark,
 Som sjunge tilforn paa Qviste.
 "Ret nu blir jeg vred", sagde Ramund,
 "Kommer du ikke ned," sagde Ramund
 den Unge.

8.
 "Kjære Ramund! du lade mig leve!
 Jeg saae end aldrig din Lige.
 Min yngste Datter vil jeg dig give
 Og Halvparten af mit Rige."
 "Det ta'er jeg, naar jeg vil," sagde R.,
 "Og saa din Datter til"—sagde Ra-
 mund den Unge.

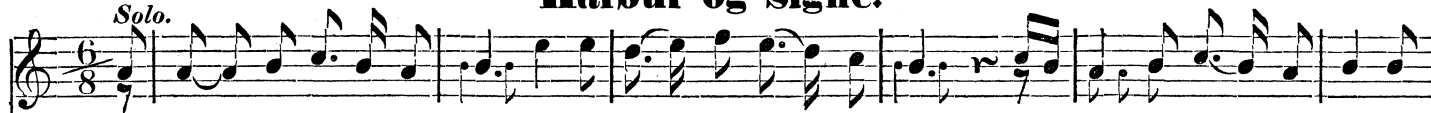
9.
 Ramund tog til sin store Kniv,
 Den han kaldte Dymlingen dyre;
 Saa skilte han Keiseren ved sit Liv,
 At Hov'det fløi femten Mile.
 "Jeg mente, den ei bed", sagde Ramund,
 "Dog rinder Blodet ned," sagde Ramund
 den Unge.

N° 13.

Andantino.

Der ri - der en skjøn Rid - der at ja - ge en Hind, Fei - re - ste Dyr, i Sko - ven randt; Han
 fandt en skjøn Jom - fru op un - der en Lind; Rid - de - ren tab - te, men Jom - fru - en vandt.

№ 14.

*Andantino.***Hafbur og Signe.***Solo.*

1. Kong Hafbur og Her-reKong Si - vard De yp-pe - de den-nem en Kiv Alt om hiin stol - ten Sig-ne-

Tutti.

lil, Hun var saa væn en Viv. Hvad hel - ler I vin - de mig el - ler end saa væn en Mø.

2. Herr Hafbur la'er Klæder sig skjære
Alt udi Jomfru-Lige¹,
Saa rider han sig op ad Land,
Kong Sivards Datter at svige.
3. Midt udi den Borgegaard
Der axler han sit Skind,
Saa gaer han udi Höieloft
For Fruer og Jomfruer ind:
4. "Hil sidder I, Signelil, Kongens Datter!
I spinder det Silketvinde;
Herr Hafbur har mig til Eder sendt,
I skulde mig Slyngende² kjende³."
5. "Og har Herr Hafbur Eder til mig sendt,
I er en velkommen Gjæst;
Al den Slyngende, som jeg kan,
Den kjender jeg Eder som bedst."
6. Alle de sade de stolte Jomfruer,
De syede alt hvad de kunde,
Foruden Hafbur, Kongens Søn,
Han legte med Naalen i Munde.
7. Ind da kom den arge Terne
Udi saa ond en Stund:
"Aldrig saae jeg en skjøn Jomfru,
Der mindre Slyngende kunde.

8. Hun syer aldrig saa liden en Söm,
Hun har jo Syenaal i Munde;
Og hun faaer aldrig saa stor en Skaal,
Hun drikker jo ud til Bunde.
9. Aldrig saae jeg saa djærve Öien
Paa nogen stolt Jomfrue;
Dertil saa har hun og to Hænder,
Der ere som Jern at skue.”
10. “Hör, du liden Terne! ihvo du est,
Hvi spotter du mig usnilde?
Ikke da laster jeg dig et Ord,
Hvad du syer vel eller ilde.”
11. Og det var Hafbur, Kongens Sön,
Begyndte omsider at sye;
Han syede Hjort og han syede Hind,
Som de for Rakken⁴ monne flye.
12. Han syede Lillier, han syede Roser,
Han syede liden Fugl paa Qviste;
De andre Jomfruer undred⁵ derpaa,
De vilde ham ikke miste.
13. Og de syede dem den Dag til Qvælde,
Og ud paa Natten saa længe;
Opstod⁶ baade Jomfruer og Möer,
Dem lysted⁷ at gaae til Senge.
14. For da gik hun, stolten Signelil,
Ned over den Höielofts Bro;
Efter gik han, Hafbur, Kongens Sön,
Saa hjertelig der han loe.
15. “Hör I, stolten Jomfru Signelil!
Medens vi er ene to:
Hvo er den Kjæreste i Verden til,
Der Eders Hu ligger paa?”
16. “Ingen saa er i Verden til,
Min Hu ligger mere paa,
End hiin bolde Kong Hafbur;
Og ham maa jeg ikke faae.”
17. “Og er det Hafbur, Kongens Sön,
I haver af Hjertet saa kjær;
I vender Eder hid, Allerkjæreste min!
Jeg er jo Eder saa nær.”
18. Al den Stund de snakkede sammen,
Meente de var ene to;
Ude da stod den falske Terne,
Hun lytted⁸ saa vel derpaa.
19. Hun tog med sig hans gode Sværd,
Dertil hans Brynie blaa;
Saa gik hun til Höieloft,
Som Sivard Konning laa.
20. Kong Sivard blev i Huen saa vred,
Han raaber over al sin Gaard:
“Staaer op, alle mine raske Hofmænd,
Her er en Kjæmpe saa haard.”
21. Toge de Hafbur, Kongens Sön,
Satte hannem i Bolter nye;
Han vred dem sönder i letten Mag,
Som de havde været af Bly.
22. Det meldte da den gamle Terne,
Hun gav det onde Raad:
“Binde I ham i Signelils Haar,
Han rörer ei Haand eller Fod.”
23. Toge de to af Signelils Haar
Og bunde med dem hans Hænder,
Hun var ham i Hjertet saa kjær,
Han rykked⁹ dem ikke isönder.
24. Toge de Hafbur, Kongens Sön,
Lagde ham i Boien hiin haarde.
Stolt Signelil gaar ham til og fra,
Hun fælder saa modige Taarer:
25. “Min Fader truer Eder saa fast,
At lade Eder hænge i Green
Saa aarle i Morgen, i höieste Eg,
För Solen oprinder igjen.”
26. “I höre det, kjæreste Signelil!
I lade¹⁰ god Villie kjende:
Naar I seer mig for Veiret svinge,
Lader Eder i Buret brænde.”
27. Det svarede stolten Signelil,
Saa saare monne hun qvide:
“Saamænd ved¹¹! Hafbur, Kongens Sön,
Den Bön skal jeg Eder vide.”
28. Fulgte de Hafbur, Kongens Sön,
Saa tykke¹² af Slottet ned.
Der græd for ham saa Mangen, ham
saae,
De bare sig ilde derved.
29. Der de komme ud til den Plan,
Hvor Hafbur skulde Livet miste,
Han bad dem holde en liden Stund;
Han vilde der Elskoven friste¹³:
30. “Hænge I op min Kappe rüd;
I lade mig det först see.
Det maatte Kong Sivard end fortryde,
At jeg skulde hænge i Træ.”
31. Stolt Signelil blev den Kappe vaer,
Det monne hendes Hjerter bedröve:
“De onde Tidende er visse,
Det nytter ei længer at leve.”
32. Satte hun Ild paa Höielofts Bure,
Saa hastelig den opbrændte;
Det maatte Hvermand for Öie see,
Hun lod god Villie kjende.
33. Det var Hafbur, Kongens Sön,
Han Öiet over Axel skjöd,
Da stod al Signelils Fruerstue
Udi en brændende Glöd.
34. “Tager nu ned min Kappe rüd,
Lader den paa Jorden ligge.
Havde jeg ti Liv i Volde for cet,
Jeg vilde dem ikke tigge.”
35. Kong Sivard ud af Vinduet saae,
Han var saa bange i Hu;
Der seer han Hafbur hænge i Eg,
Og Signelils Buur i Lue:
36. “Havde jeg det för vidst eller hört,
Elskoven havde været saa stærk,
Jeg skulde disse Ædlinge ei adskilt
För hele Danmark.
37. Löber I Nogle til Signelils Buur
Og redder hendes Liv!
Löber I Nogle til Galgen hen;
Herr Hafbur er ingen Tyv!”
38. Og der de komme til Signelils Buur,
Da laa hun der i Glöd;
Og der de kom, hvor Galgen stod,
Da var alt Hafbur död.
39. Saa toge de Hafbur, Kongens Sön,
Svöbte ham i hviden Liin;
Saa lagdes han i Christenjord
Hos Signelil, Kjæresten sin.
40. De toge den Terne i Hals og Haar,
Der blev det ynkeligste Mord;
Hende redte de den rette Brudeseng:
De satte hende levend¹⁴ i Jord.

¹) Udi Jomfru-Lige o: i Liighed med en Jomfrues. ²) Slyngende o: Brodering eller Vævning. ³) kjende o: lærc. ⁴) Rakken o: Hunden.
⁵) saamænd (saa Mænd) ved o: ved de hellige Mænd (Helgene). ⁶) saa tykke o: i saa tyk (tæt) en Skare. ⁷) friste o: prøve.

Axel Thordsen og Skjön Valborg.

*Andantino.**Solo.*

1. De leg - te Guld - ta - vel ved bre - den Bord, I Glæ - de og Lyst med al - le, De Fru - er

tvende med Æ - ren stor; Saa un - der - lig Le - gen mon fal - de. Thi Lyk - ken ven - der sig of - te om.

Thi Lyk - ken ven - der sig of - te om.

2. De Tærning løbe saa ofte omkring,
De sig saa snart monne vende;
Saa gjør og Lykkens Hjul udi Ring,
Dens Løb man neppe kan kjende.

3. Fru Julli og Dronning Malfred
De legte Guldtavel med Ære;
Paa Gulvet ganger det Barn derved,
Det legte med Æble og Pære.

4. Paa Gulvet ganger det Barn saa væn,
Det leger med Æble og Blomme;
Da indkom Herr Axel Thordsen,
Han agter til Rom at komme.

5. Han hilsede Fruer og Jomfruer skjønn',
Hannem fulgte baade Tugt og Snilde;
Han elskte det ædle Barn udi Løn,
Men Lykken vilde for dem spille.

6. "Kom vel ihu, min liden Brud,
I Dag monne jeg dig fæste;
Jeg vil nu reise af Landet ud
Og fremmede Herrer gjæste."

7. Herr Axel drager af Landet ud,
Hannem følger baade Tugt og Ære.
I Kloster sættes hans liden Brud,
At hun skulde Sømmen lære.

8. I Kloster var hun i elleve Aar,
Til Gud hendes Moder henkaldte;
Da tog hende Dronningen i sin Gaard,
For Alle hun hende udvalgte.

9. Herr Axel han tjener i Keiserens Gaard,
Forgylt saa var hans Spore;
Sit Sværd han ved sin Side bar,
Og ridderlig var hans Fore'.

10. Opvoxed' da Valborrig Immersdatter
Som Lillien feirest paa Qviste;
Blandt alle Jomfruer i Landet er
En skjønnere ingen Mand vidste.

11. De kaldte hende Axels Fæstemö skjön;
Men hendes Frøender tilsammen
De agte hende² Hagen, Kongens Søn,
Og gjøre deraf godt Gammen.

12. Det var Hr. Axel Thordsen,
Han svøber sig udi Skind;
Saa ganger han udi Salen hen
For romerske Keiser ind.

13. "Hil sidde I, Keiser Henrik saa from!
I er en Herre saa blid;
Orlov det vil jeg bede Eder om
Til Fædreland at ride."

14. "Orlov det skal du gjerne faae,
Jeg straxen vil dig den give;
Om du tilbage komme maa,
Din Plads skal aaben blive."¹⁾
15. Herr Axel rider af Keiserens Gaard,
Hannem fulgte saa herlig en Skare;
Og alle de, udi Gaarden var,
De bad hannem Alle velfare.
16. Elleve vare de Ridder' skjönn',
Til Valborg i Ære mon gille²⁾;
Den tolvte var Hagen, Kongens Sön,
Han bad hende aarle og silde:
17. "Hör I det, skjön Valborrig fiin!
Og vil I være min Kjære,
Da tager jeg Eder til Dronning min,
Og Kronen den skal I bære."
18. "Hör I det, Hagen, Kongens Sön!
Nei det kan ikke saa gaae;
Jeg haver lovet Herr Axel i Lön,
Det ganger jeg aldrig fra."³⁾
19. Da vred blev Hagen, Kongens Sön,
Og vred saa gik han ud;
Der mödte hannem hans Skriftefa'er
Han kaldtes Sortebro'er Knud.
20. "Hvi ganger min Herre saa sörgelig frem?
Hvorhen stander hans Begjære?
Er hannem paakommen nogen Modgang slem,
Da sige han mig det here⁴⁾."
21. "En Modgang stor er kommen mig paa,
Som tvinger mig allermeest,
Stolt Valborrig kan jeg ikke faae,
Herr Axel har hende fæst."⁵⁾
22. "Haver Herr Axel skjön Valborrig fæst,
Han skal ei före hende hjem;
I Sortebrüdre-Kloster hernest
Der ligger deres Herkomst igjen."
23. Saa skreve de den Stævning ud,
Og lode den læse til Tinge,
At möde for Erkebispem prud
Begge de to Ædelinge.
24. Meldte det Mester Erland,
Han læste det Kongebrev ud:
"Skam faae den som Dette paafandt,
Ja först og sidst Broder Knud."
25. Aarle om den Morgentid,
Der Ottesang var til Ende;
Til Kirken skulde Herr Axel ride
Med Fæstemö sin den væne.
26. Den Herre stiger til höien Hest,
Han monne saa hjertelig sukke;
Den Jomfru hun følger i Karmen næst,
Sin Sorrig hun inde mon lukke.
27. Det meldte hun stolten Valborg,
Hun kom i Rosens Lund:
"Sjelden sukker glad Hjerte af Sorg,
Men ofte leer sorrigfuld Mund."
28. Udenfor Mariæ Kirkegaard
Der traadte de Herrer fra Heste;
Derefter de ind udi Kirken gauer,
Med Frænder og Ridder' de bedste.
29. Der mödte dem Erkebispem selv
Med sölvbunden Stav udi Hænde,
Og alle hans Ordensbrüdre med,
Som deres Venskab skulde vende.
30. Fremtraadte han strax Sortebroder Knud
Med Slægtetog udi Hænde;
Og læste han der den Arvetavle ud,
At Axel var Valborrigs Frænde.
31. Een Frue dem Begge til Daaben bar,
Der de finge Daabens Gave;
Herr Asbjörn Begges deres Gudsfa'er var,
Hinanden maatte de ei have.
32. De vare Frænder af Byrd og Blod,
Af adelig gilske Slægte;
Dernæst vare de Gudsödskende to;
De komme ei sammen i Ægte.
33. Saa fulgte de dennem til Alteret hen,
Fik dennem Haandklædet i Hænde;
De löste det Baand og var ei seen,
For Svenden var Jomfruens Frænde.
34. Det Haandklæde mellem dem skaaret blev,
Hver fik af dennem et Stykke;
Saa lever den aldrig i Verden saa gjæv,
Der selver kan raade sin Lykke.
35. "Det Haandklæde sönderskaaret er,
Hvormeget i os monne adskille;
Saalænge vi leve, det aldrig skeer,
I bryder vort Venskab og Villie."
36. Men Erland Erkedegn varte dem ad,
Han klappede dennem med Ære:
"I sige hinanden i Aften Godnat,
Det kan nu Andet ei være!"
37. Herr Axel han böd den Jomfru Godnat,
Han gjorde det meget ugjerne;
Hans Hjerte det var med Sorrig beladt,
Som Fangen, der ligger i Jerne.
38. Det stod saa hen en Tid saa rum,
Ja mere end Maaneder to;
Herr Axel og den Jomfru from
De hverken legte eller loe.
39. Da kom der Orlog paa det Land,
De Fjender vare saa stærke;
Herr Hagen, Kongens Sön, forsand
Maatte til at prøve Hofværke⁶⁾.
40. Han byder ud over alt sit Land
Saa Mange, som Sværd kunde bære;
Herr Axel, den höiædle Mand,
Han skulde hans Hövedsmand være.
41. Hans Skjold var baade hvid og blaa,
Det kjendes i Marken vide;
To röde Hjerter deri monne staae,
For Æren vilde han stride.
42. De Pile flöi saa tykke i Skare,
Som Bönderne de slaae Hö;
Selv Hagen, Kongens Sön, blev saaret
Og maatte snarligen döe.
43. Og der nu Hagen, Kongens Sön,
Fra Hesten monne nedfalde;
Herr Axel, den ædle Herre saa kjön,
Han gav sig derved med alle.
44. "Hör nu Herr Axel Thordsen,
Du hævne tilfulde min Död,
Saa fanger du Norges Rige og Land
Og dertil Begges vores Mö."
45. Herr Axel han render i Hoben ind,
Han var saa vred i Mode;
Enhver, som hannem mödte, gesvindt
Den slog han ned for Fode.
46. Saa længe den Herre værgede sig,
Til han misted' Brynien bolde;
Han stridte saa frisk og mandelig,
Til klöven bleve hans Skjölde.
47. Den Herre randt Blodet saa stridelig,
For Seieren maatte han döe;
Det sidste Ord, han talte for sig,
Var om hans Fæstemö.
48. "Jeg siger skjön Valborg tusind Godnat;
Vor Herre skal for hende raade.
I Himmerige vi findes saa brat
Og sankes saa gladelig baade."
49. Saa saare græd Malfred Dronning skjön;—
Det kan hver Moder vel vide;—
Skjön Valborrig sörger og saare i Lön,
Sine Hænder monne hun vride.
50. "I træder frem, Bisp! ærværdige Herr!
I vier mig ind med Muld!
Den Klosterorden jeg sværger her;
Jeg haaber, I vorder mig huld."
51. Der vare saa mange Grever bold',
Som bare derved stor Harm,
Der de nu kasted' det sorte Muld
Over skjön Valborrigs Arm.
52. Nu ganger Valborrig i Klosteret der,
Hun lider saa megen Tvang;
Messen hun aldrig forsømmer her,
Ei heller Ottesang.
53. I Klosteret Mange given er,
Baade Møer og höviske Qvinder;
Dog Ingen saa skjön som Valborrig kjær,
Hvis Lige man ikke kan finde.
54. Flux bedre det er, ei være fädt,
End stedse i Sorg at leve,
Med Længsel daglig æde sit Bröd,
Og aldrig Lystighed prøve.
55. Gud dennem forlade, som Aarsag er,
At de ei sammen maae være,
Som have hinanden af Hjertet kjær,
Og elske i Tugt og Ære.

¹⁾ Fore o: Adfærd. ²⁾ agte hende o: bestemme hende for. ³⁾ gille o: beile. ⁴⁾ here o: her. ⁵⁾ Hofværke, egent. ridderlige Övelser, her Ledingsfærd

Regnar Lodbroks Dödssang¹⁾.*Andante.*

1. Vi hug-ged' med Kaarde, Der Slan-gen hiin sva-re Jeg o-ver-vandt I Sver-ri-ges

semp. ff

semp. col. 8va

Lan-de, Og Tho-ra² for-san-de Gik mig til-haand; Jeg værd hen-de tyk-te At ta-ge i Favn. Saa

vi-de gik Ryg-te Af Lod-broks Navn.

2. Vi hugged' med Kaarde.

Fuld lidet tilaare
Jeg var dengang.
I østere Strande
Med blodige Pande
Saa Mange da svam.
Forfode vi dræbte,
Og Føde nok
At skaffe vi stræbte
Den Ravnesflok.

3. Vi hugged' med Kaarde,
Da Jarlerne otte
Gik mig imod.
Skjøndt ung, jeg fældte
De djærve Helte

Ved Dyna Flod.
Som Blodet fage
I Stranden flød,
Ei led da Krage
For Föden Nöd.

4. Vi hugged' med Kaarde,
Og Sværdene raabte
I höien Sky.
Paa Ullarakrs³ Hede
Kong Eysten vi beded'⁴
I Vaabengny.
Hans Guld vi raned';
Og Hjerner brast,
Da Vei vi baned'
Med Pilekast.

5. Vi hugged' med Kaarde,
Vi hædede Sværde
I Mandeblood.
Da klövedes Skjold
Paa Borgundarholmen⁵
Ved Pileskud.
Kong Vulnir vi laved'
Et Birtingsbad⁶;
De Ulve ei savned'
Paa Valen Mad.
6. Vi hugged' med Kaarde,
Og Fjender forfode
Vi sabled' ned.
Kong Valthjof mon falde,
Og Britterne alle
I Græsset bed.
Der holdt vi Messe
Og Ottesang,
Saa det udi Fæste
Og Odde klang.
7. Vi hugged' med Kaarde.
I Hjadningafjorden
Paa Skotlands Kyst
Vi Brynier bröde
Og Hjelme afstödte
I Landsedyst.
At spænde vor Bue
Ei større var Harm,
End skjønne Jomfrue
At tage i Arm.
7. Vi hugged' med Kaarde;
Herthjof sig vaarded'⁷
Og Seier vandt.
Da Ragnvald Kjæmpe
Traf megen Ulempe,
Han Döden fandt.
Da greb stor Qvide
Den Högeflok,
Thi han i Striden
Den skaffed' Nok.
9. Vi hugged' med Kaarde;
Men Nornen den haarde
Har vundet Spil.
Hvor Skjæbnen vil trække,
Vi efter maae strække
Og lade staae til.
Hvo kunde drömmie,
At Rigets Skjold
Saa skulde komme
I Ellas Vold!
10. Vi hugged' med Kaarde.
Men vidste de Grise
Vel Ornens Qval⁸,
De skulde da blande
Til Ella forsande
Saa beesk en Skaal.
Op, Aslaugs Sønner,
Til Kamp og Mord!
Og Ella lønner
For Pinen stor!
11. Vi hugged' med Kaarde.
Med Livet det lakker
Ad Enden hen.
De Slinger Alt tære;
Af Hjertet ei mere
Er Noget igjen.
Naar Sværd faaer drukket
Alt Ellas Blod,
Min Sorg er slukket,
Og jeg har Bod.
12. Min Sang her ender;
Sig mod mig vender
Forönskte Död.
Man höit mig sætter,
Hvor Odin mætter
Med Flesk og Mjöd.
Jeg nu kun tragter
At döe med Iil;
Jeg Qval ei agter,
Men döer med Smiil.

¹) *Regnar Lodbrok*, een af de meest navnkundige danske Konger, om hvem Sagnet fortæller en Mængde vidunderlige Eventyr, levede omtrent i Midten af det 8de Aarh. Den islandske Saga beretter, at *Regnar* paa et Tog til England blev fangen af *Ella*, Jarl i Northumberland, og kastet i et Taarn til giftige Orme, hvor han led den forsmædeligste Död. Her viste han nu sit urokkelige Mod og sin Udholdenhed ved under disse Qvaler at synge den Svansang, hvoraf ovenfor er givet et Uddrag, og som efter ham kaldes *Lodbrókarkvida* o: *Lodbroks-Qvad*. Nogle have vel antaget, at det af en langt sildigere Skjald er lagt *Regnar* i Munden; men *C. C. Rafn* anfører i sin Udgave af dette herlige Oldtidsqvad mange stærke Grunde for dets höie Alder og antager, at det, hvad enten det nu er digtet af *Regnar* selv eller af en anden samtidig Skjald, er brugt som Krigssang alt i *Regnars* Tid, og at han, for at gjenkalde sig sine Heltegjerninger og derved styrke sit Mod, atter har sjunget det i Ormetaarnet. De sidste Vers, der omtale hans Fangenskab, ere senere tilsatte enten maaskee af *Regnars* anden Hustru, *Aslaug* (tidligere kaldet *Kraka*) selv, eller i Følge hendes Opfordring; hvoraf Sangen da kan have faaet sit andet Navn: *Krákumál* o: *Krakas Sang*; maaskee er den ogsaa bleven kaldet saaledes, blot fordi hun pleiede at synge den. Dette Qvad er, efter de derover anstillede Undersøgelser, forfattet i Danmark og i det for hele Norden i Oldtiden fælleds Sprog, det Islandske. Den her benyttede Oversættelse er, saa at sige, grundlagt af Viborgenseren *Christen Berntssön* (1652), optaget med nogle Forbedringer af *P. Syv* i hans Visesamling (1695), og atter omarbejdet af *H. Nyerup* (s. *Minerva*, Juni 1819). Melodien er rimeligviis sat til denne Oversættelse og er altsaa ikke ældre end fra Midten af det 17de Aarh; dog kunde det vel være en noget ældre Melodie, hvorefter Oversættelsen er bleven læmpet. Den islandske Melodie, som findes hos *Rafn* og paa flere andre Steder, er deels ikke fuldstændig, hæver sig heller ikke over den almindelige eensformige Messesang, og har desuden saa Meget tilfælleds med andre mig bekjendte islandske Melodier, at jeg ikke har anset den for udelukkende at høre til *Krákumál* og derfor ikke optaget den her.

²) *Thora*, en deilig Jarledatter i Gothland, bevogtedes af en stor Orm eller Slange, der snoede sig rundt om hendes Jomfrubuur. *Regnar* dræbte Slangen og ægtede *Thora*. Af denne Bedrift fik han Tilnavnet *Lodbrok*, da han, for at beskytte sig mod Uhyrets Gift, iförte sig en lodden Dragt (Brok o: Buxer), sprang dermed i Søen og lod Vandet fryse paa sig.

³) *Ullarakur* skal have været et Sted i Nærheden af Upsal. ⁴) bede o: jage, forfølge. ⁵) Borgundarholm o: Bornholm. ⁶) Birtingsbad o: Sværdebåd. ⁷) vaardedede o: vægede.

⁸) *Ragnars* sidste Ord vare: "*Grynte vilde Grisene, om de vidste Galtens (Ornens) Tilstand*", der ere blevne til et almindeligt Ord-sprog paa Island. Herved udtrykte han sit Haab om, at hans Sønner vilde hævne hans Död, hvilket de ogsaa gjorde med al den Grumhed, som de Tidens Forestilling om Gjengjæld medførte.

Andante.

Sang af Thomas Kingo¹⁾.

1. Sor - rig og Glæ - de de van - dre til - ho - be, Lyk - ke, U - lyk - ke de gan - ge paa Rad,
Med - gang og Modgang hin - an - den an - raa - be; Sol - skin og Sky - er de føl - ges og ad.

Jor - de - rigs Guld Er præ - g - tigt Muld, Him - len er e - ne af Sa - lig - hed fuld.

2. Kroner og Scepter i Demant-Spil lege,
Leg er dog ikke den kongelig²⁾ Dragt!
Tusinde-Byrder i Kronerne hvege²⁾;
Tusindfold Omhu i Scepterets Magt;
Kongernes Bo
Er skjøn Uro,
Himlen alene gjør salig og fro.
3. Alle Ting har sin foranderlig³⁾ Lykke,
Alle kan finde sin Sorrig i Barm;
Brystet saa tidt under dyrebar Smykke
Fyldt af Sorrig og hemmelig Harm;
Alle har Sit,
Stort eller Lidt,
Himlen alene for Sorgen er qvit.

4. Vælde og Viisdom og timelig Ære,
Styrke og Ungdom i blomstrende Aar,
Høit over Andre kan Hovedet bære,
Falder dog af og i Tiden forgaaer;
Alle Ting maae
Enden opnaae,
Himmelens Salighed ene skal staae.
5. Deiligste Roser har stindeste³⁾ Torne,
Skjønneste Blomster sin tærende Gift;
Under en Rosenkind Hjertet kan forne⁴⁾;
Fordi at Skjæbnen saa sælsom er skift⁵⁾;
I Vaade-Vand
Flyder vort Land,
Himlen har ene Lyksaligheds Stand.

6. Vel da, saa vil jeg mig ikke bemøie,
Om ikke Verden gaaer efter min Agt;
Ingen Bekymring skal kunne mig bøie,
Intet skal gjøre mit Hjerte forsagt;
Sorrig skal døe,
Lystigheds Frø
Blomstres paa Himle-Lyksaligheds Ö.
7. Angst skal avle en varende Glæde,
Qvide skal vinde sin Tot udaf Teen,
Armod skal prydes i rigeste Klæde,
Svaghed skal reises paa sundeste Been;
Avind skal staae
Fængslet i Vraa;
Himlen kan ene alt Dette formaae.

8. Lad da min Lod og min Lykke kun falde, Tidernes Bom
Hvordan min Gud og min Herre han vil; Bliver dog tom,
Lad ikkun Avind udøse sin Galde, Himlen skal gjøre Altingest⁵⁾ herom.
Lad kun og Verden fulddrive sit Spil!

¹⁾ — den berømte Psalmedigter, f. i Slangstrup 1634, d. som Biskop i Fyen 1703. Ovenstaaende Sang findes tilligemed Melodien i hans "Aandelige Sjunge-Chor", 2. Part, 1681. ²⁾ hvege o: vaie. ³⁾ stindeste o: stiveste (skarpeste). ⁴⁾ forne o: frønne, blive frønnet (trüsket). ⁵⁾ Altingest o: Alting.

Andantino.

№ 18 a).

25

1. En een-lig Fugl ud - i sit Buur, Ind - spærret mel - lem Mu - re, Langt bed-re fri om-
Den syu-ger vel af sin Na - tur, Skjönt Hjertet er be - drö - vet.

kring at van-dre, End le - ve i et Buur af Guld Og ta - ge Bröd af An - dre.

№ 18 b).

1. En een-lig Fugl ud - i sit Buur, Ind spærret mel - lem Mu - re, Langt bedre fri om-kring at van-dre, End
Den synger vel af sin Na - tur, Skjönt Hjertet er be - drö - vet.

le - ve i et Buur af Guld Og ta - ge Bröd af An - dre.

2.
Hvad haver jeg for jeg har lært,
Jeg, som saa Ondt maa lide!
Hvad haver jeg for jeg har reist
I Verden om saa vide!
Saa langt som Himlen er fra Jord,
Saa langt er du fra dine Ord,
Som du med mig har talet.*)

*) Et Brudstykke af en paa Landet meget almindelig, men af Indhold ubetydelig Vise, der begynder: "Jeg seer et Lys i Österland."

Nr. 19-20. Amager-Dandse.

№ 19.

Allegro.

First system of musical notation for piece No. 19. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/8. The treble staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp. The bass staff begins with a bass clef and a key signature of one sharp. The music is marked *pf* > in the bass staff and *p* in the treble staff. The piece concludes with a dynamic marking of *f*.

Second system of musical notation for piece No. 19. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The treble staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp. The bass staff begins with a bass clef and a key signature of one sharp. The music is marked *sf* in the bass staff, *Fine f* in the treble staff, *p* > in the bass staff, and *pf* > in the treble staff. The piece concludes with a dynamic marking of *pf* >.

№ 20.

Allegro.

First system of musical notation for piece No. 20. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The key signature is one sharp (F#) and the time signature is 2/8. The treble staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp. The bass staff begins with a bass clef and a key signature of one sharp. The music is marked with first and second endings in the treble staff, indicated by circled numbers 1 and 2. The piece concludes with a dynamic marking of *f*.

Second system of musical notation for piece No. 20. It consists of two staves: a treble staff and a bass staff. The treble staff begins with a treble clef and a key signature of one sharp. The bass staff begins with a bass clef and a key signature of one sharp. The music is marked with a dynamic marking of *f* in the treble staff.

№ 21.

*Allegretto.***Dands*).**

*) — fra Æen Turø i Svendborg Sund, hvor den har været brugt for maaskee mere end 100 Aar siden.

Andantino. Vidrik Verlandssöns Kamp med Langbeen Rise.*Solo.*

1. Konning Di - de - rik sid - der ud - i Bern, Han ro - ser af sin Væl - de; Saa

Man - ge ha - ver han tvun - gen, Baa - de Kæm - per og ra - ske Hel - te.

<p>2. Kong Diderik stander paa Borgen,
Og seer han ud saa vide:
"Gud give, jeg vidste den Helled saa stærk,
Mig turde i Marken bide!"</p> <p>3. Det svarede Mester Hildebrand,
For han havde været saa vide:
"Der ligger en Kæmpe paa Birtings Bjerg,
Tør du hannem vække og bide?"</p> <p>4. "Hør du Mester Hildebrand,
Du est en Kæmpe saa stærk;
Du skalt ride fremmest i Skoven i Dag
Og føre vort Skjoldmærke."</p> <p>5. Dertil svared Mester Hildebrand,
Han var en Kæmpe saa viis:
"Herre, jeg fører ei jert Skjoldmærke i Dag,
Thi mig sømmer ikke den Priis."</p> <p>6. Det svarede Vidrik Verlandssön,
Han talte af fuld god Hu:
"Jeg vil være den Første i Hoben i Dag,
Igiennem de Birtings Skove."</p> | <p>7. De vare vel tre Hundred Kæmper,
Der drøge til Birtings Land;
De ledte efter Langbeen Rise,
De hannem paa Skoven fandt.</p> <p>8. Det svarede Vidrik Verlandssön:
"Vi vil prøve et underligt Spil!
I lade mig ride i Skoven først,
Om I troe mig dertil."</p> <p>9. Det var Vidrik Verlandssön,
Han rider i Skoven fram,
Der fandt han saa liden eu Sti,
Som neder til Risen randt.</p> <p>10. Det var Vidrik Verlandssön,
Han kom paa Birtings Hede;
Der fandt han Langbeen Rise,
Han laa baade sort og led.</p> <p>11. Det var Vidrik Verlandssön,
Han stötte paa Risen med Skaft:
"Du vaagne op, Langbeen Rise,
Mig tykkes, du sover vel hart!"</p> | <p>12. "Her haver jeg ligget i mange Aar,
Og hviltes paa vildene Hede;
Der kom aldrig den Kæmpe frem,
Der turde mig vække og bide."</p> <p>13. "Her holder jeg, Vidrik Verlandssön,
Med Sværd saa godt ved Side;
Jeg skal dig af Sövnén vække,
Saa saare da skalt du svide."</p> <p>14. Det var Langbeen Rise,
Han vinked op med sit Öie:
"Hveden kommer os denne Svend,
Der saadanne Ord lader lyde?"</p> <p>15. "Verland hedder han Fader min,
En Smed var han saa skjön;
Bodild hedte min Moder,
En Kongedatter væn.</p> <p>16. Skrepping hedder mit fuldgode Skjold,
Der er udi mangan Pii skudt;
Blank saa kaldes min stolte Hjelm,
Som mangt et Sværd haver brudt.</p> |
|--|---|--|

Tutti.

Der stan-der en Borg, hed-der Bern, og der boer i Kon-ning Did-rik.

Der stan-der en Borg, hed-der Bern, og der boer i Kon-ning Did-rik.

17. *Skimming* hedder min ædle Hest,
Er født paa vildene Stød *).
Mimring kalder man mit Sværd,
Er hærdet i Kæmpeblod.
18. Selv hedder jeg Vidrik Verlandssön,
Udi Jern saa er jeg klædt;
Staaer du ikke op paa dine lange Been,
Jeg gjør dig visselig vred.
19. Hör du Langbeen Rise,
Jeg vil ikke for dig lyve:
Kongen holder her udenfor Skoven,
Du skalt hannem Skatten give.”
20. Det var Langbeeu Rise,
Hannem lyster alt længer at sove:
”Ride fra mig, du unge Helt!
Om dig lyster længer at leve.”
21. *Skimming* sprang med begge Been
Midt op paa Risens Side;
Sönder da ginge hans Ribbeen syv,
Og saa de begyndte at stride.
22. Han Vidrik tog *Mimring* i baade Hænder,
Til Langbeen Rise han rendte;
Han hug saa dybt udi hans Bryst,
At Odden i Tarmene vendte.
23. Da Langbeen Rise fik det Saar,
Han vaagned først ret af Sölvne.
Saa gjerne han havde det vedergjort;
Kunde han have faaet den Evne.
24. ”Jeg hugge dig, Rise! skal saa smaa,
Som Löv det blæser blandt Stöv,
Uden du viser mig dit Liggendefæ,
Som du haver i denne Skov.”
25. ”Du lade det, Vidrik Verlandssön!
Du hug mig ikke tildöde;
Jeg skal vise dig til det Huus,
Er takt med Guld hiin röde.”
26. Vidrik red og Risen kröb
Saa vidt ind ad de Skove,
De funde det Huus med röde Guld takt,
Det skinned som brændende Lue.
27. ”Her er inde meget mere Guld,
End femten Konger formaae;
Hör du Vidrik Verlandssön,
Du skalt her først indgaae!”
28. Det svared Vidrik Verlandssön,
Han kjendte saa vel hans Sned:
”Du skalt selv her først indgaae,
Thi det er Kæmpesæd.”
29. Det var Langbeen Rise,
Han ind ad Dören saae;
Det var Vidrik Verlandssön,
Han hug ham Hovedet fra.
30. Saa tog han den döde Krop
Og reiste den til en Kæg,
Saa red han tilbage igjen,
Sagde af den underlig’ Leg.
31. ”Du vend dig, Konning Diderik,
Du vend dig snart med mig!
Alt det Guld, som Risen havde,
Det vil jeg vise dig.”
32. Det var Konning Dideriks Mænd,
Der de monne Risen see,
Saa lode de ad Skoven staae;
Man maatte vel ad dennem lee.
33. Det var Vidrik Verlandssön,
Han gjorde deraf stor Spee:
”Hvor skulde I hannem levende bide,
I tör ham ikke döder see?”
34. Saa toge de Kæmpens röde Guld,
De bytted det der paastand;
Vidrik hörte den bedste Part til,
Han hverved det med sin Hand.
35. Ikke var hannem saa meget om Bytte,
Den Seir laa hannem i Sinde,
At det kunde spørges til Danmark,
Langbeen Rise han mon overvinde.
36. Saa glade de rede til Bern igjen,
Kong Diderik glædtes allermeest;
Tog han til sig Vidrik Verlandssön,
Maatte følge ham allernæst.
Der stander en Borg, hedder Bern, og der
boer i Konning Didrik.

*) Stød o: Stutteri.

№ 23 a).
Elverhøi.

Allegretto.

Solo.

1. Jeg lag - de mit Ho - ved til El - ver - høi, Mi - ne Øi - en de fin - ge en Dva - le; Der kom

dolce

Tutti.

gan - gen - des to Jom - fruer frem, Som gjerne vilde med mig ta - le. Si - den jeg hen - de først saae.

mf

2.

Den Ene mig klapped ved hviden Kind,
Den Anden mig hvisked i Øre:
"Du stat op, favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen røre.

3.

Vaagn op du, favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen røre;
Mine Jomfruer skulle for dig qvæde
Det feireste dig lyster at høre."

4.

Den Ene begyndte en Vise at qvæde
Saa faurt over alle Qvinder;
Striden Ström den stilttes derved,
Som förre var van at rinde.

5.

Striden Ström den stilttes derved,
Som förre var van at rinde;
Alle smaa Fiske i Floden svam,
De legte med deres Finne.

6.

Alle de Fiske, i Floden var,
De legte med deres Hale,
Alle smaa Fugle, i Skoven var,
Begyndte at quiddre i Dale.

7.

"Hör du, favren Ungersvend!
Og vil du hos os blive,
Da ville vi kjende dig ramme Runcer,
Dertil at læse og skrive.

N° 23 b).
Elverhöi.

Allegretto.

Solo.

1. Jeg lag-de mit Ho-ved til El-ver - höi, Mi-ne Öien de fin-ge en Dva-le; Derkom gan-gen -

Tutti.

des to Jom-fru-er frem, Som gjerne vil-de med mig ta - le. Si-den jeg hen-de först saae.

8.
Jeg skal lære dig Bjørnen at binde
Og Bassen op til Eeg,
Dragen, som ligger paa det meget Guld,
Skal rømme af Land for dig."

9.
De dandsed ud, de dandsed ind,
Alt i den Elverfærd;
Alt sad favren Ungersvend
Og stötted sig paa sit Sværd.

10.
"Hör du, favren Ungersvend!
Vil du ikke med os tale,
Da skal Sværd og hvassen Kniv
Lægge dit Hjerte i Dvale."

11.
Havde Gud ikke gjort min Lykke saa god,
At Hanen havde slaget sin Vinge,
Vist var jeg blevet i Elverhöi
Alt hos de Elverqvinder.

12.
Thi raader jeg hver dannis Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride sig ikke til Elverhöi
Og lægge sig der at sove.

№ 24. De tre Skalke.

Allegro moderato.

1. Der sto - de tre Skalke og tænk - te et Raad, — Tunglu - ti, tunglu - ti, lu - stu - di - lei — De

vil - le til Møl - le - rens Dat - ter gaae. Stolten A - de - luds, Baadsmands Huus, Krusmu - si - dus,

Tunglu - ti, tung - lu - ti, lu - stu - di - lei, Kre - sto - ma - ni For Snurre - vur - re - vip, For Ce - re - mo - ni.

2.
De To tog den Tredie og stopped' i en Sæk,
Saa bare de ham over Mölleren's Bæk.

3.
"Og hör du Möller, saa fager og fiin,
Du male Hveden og Rugen min!"

4.
"I sætte den Sæk ved min Datters Seng,
Der kommer slet ingen Rotter frem."

5.
Og da det blev mørkt i hver en Vraa,
Saa kom han frem, som i Sækken laa.